

kem dle čís. 6 § 477 c. ř. s. a v druhém dle čís. 3 téhož §, neboť příslušnost zemského soudu v Praze jest v duchu daného předpisu naprosto výlučná, nemůže ani úmluvou stran býti změněna, a nepřislušnost jiného soudu tedy je nezhojitelná. Žaloba proto musila býti v každém případě pro nepřípustnost pravidelného pořadu práva odmítnuta.

Čís. 1311.

Návrh na uhražovací exekuci nezahrnuje v sobě návrhu na exekuci zajišťovací.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1921, R I 1382/21.)

Vymáhající věřitel navrhl exekuci uhražovací, soud první stolice povolil exekuci zajišťovací. Rekursní soud k rekursu dlužníka vyloučil z usnesení prvního soudu odstavec, jímž povolena exekuce zajišťovací. **Důvody:** Byl sice správně zamítnut návrh na exekuci uhražovací a odůvodněno to ustanovením § 505 c. ř. s. a § 1 čís. 1 ex. ř. V tom však, že soud procesní bez návrhu povolil exekuci ku zajištění, jejíž podmínky jsou sice dány, bylo pochybeno, neboť povoleno něco, čeho vymáhající věřitel nežádal (§ 54 čís. 3 ex. ř.), i nelze tu použití obdobně vyjimečného ustanovení § 85 odstavec třetí knih. ř., o záznamu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu z důvodů soudu rekursního, k nimž dodal, že exekuční řád žádá zásadně podání návrhu, aby byla exekuce povolena (§§ 3, 53 a 54 ex. ř.) a provádí zásadu tu ještě zvláště při exekuci ku zajištění (§§ 370, 371 ex. ř.). Návrh na povolení exekuce ku zajištění nebyl učiněn a jest proto usnesení rekursního soudu zákonem odůvodněno.

Čís. 1312.

Smlouva na oko jest nicotna a může býti vzata v odpor i osobou třetí, pokud jsou jí její zájmy dotčeny.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1921, Rv I 620/21.)

Žalovaná vymáhající věřitelka zabavila v exekučním řízení proti dlužníku Františku P-ovi různé svršky, k nimž vznesl vlastnický nárok syn dlužníkův Josef P., tvrdě, že mu je otec prodal. Žalobě Josefa P-a na zrušení exekuce procesní soud první stolice vyhověl, vzav za prokázáno, že žalobce nabyl kupní smlouvou ze dne 22. března 1919 zabavené věci od dlužníka. **Odvací soud** žalobu zamítl. **Důvody:** Žalobě Josefa P-a dlužno odepříti oprávněnost z důvodu § 916 obč. zák. Soud odvolací má totiž za prokázáno, že smlouva ze dne 22. března 1919 mezi Františkem a Josefem P-em uzavřená, stala se pouze, jak žalovaná namítá, na oko za tím účelem, aby byl dlužník František P. chráněn před exekucí. Že tomu tak, dosvědčuje nápadně nízká cena (230 K) předmětů Františkem P-em jeho synu Josefu prodaných, kteréžto předměty mají rozhodně daleko vyšší cenu skutečnou, aniž toho třeba zvláště dokazovat a stačí úplně poukázat jen na to, že předmětem smlouvy byly: 2 čtyř-